

PÁLFI ÁGNES

Anubis

Nincs semmi más körülötted, csak az élet
hiába is akartál volna már kioldalogni belőle –
Nézed a ragaszzkodás szánandó és felemelő roncsait:
– Mi fáj? – kérdi az orvos.
– Minden! – feleli a rácsos ágyában óbégató öregasszony.
Itt nyoma sincs a valóságkép káprázatának
az „olyan, mintha” elegáns mellékmondatainak
mert ez a valóság nem hasonlít semmihez – -
Csak van, akár a megfakult szőrű kutyák
akik a halottak birodalmát őrzik.

Klára

Ágyad néma és üres.
Mosolyod finom levél-erezetét
szétzilálta a baljós szeptemberi szél.
Az óarany, a ragyogás most költözik az emlékezetbe.
Nem lesz több őszi reggeli a kertben.

Meddig tart még...

Meddig tart még? – kérdezte apám
lekötözve a székhez. Pisilni kellett volna
szegénynek, de már nem volt remény rá,
hogy a végében ejtse meg ezt a dolgot,
ahogyan szokta, amikor számított még
valamicskét, hogy ő is ember volt valaha.
Utoljára a gombszemű lányát emlegette,
akinek már nem tudta felidézni az arcát.
Én voltam az. Én is tudtam, meg ő is.
„Talpra, magyar!” – Petőfit idézte végül,
s azt mondta, félreismert. Hálás vagyok
neki ezért az utolsó szóért. Érteni vélem.